

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie skargi Gminnego Systemu Wodociągów i Kanalizacji "K." spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w J.
z 17 lutego 2021 r., sygn. II Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa Gminnego Systemu Wodociągów i Kanalizacji "K." spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko J. H.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 lutego 2021 r. Sąd Okręgowy w J. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w J. z 21 września 2020 r. i oddalił powództwo, uznając, że w sprawie doszło do przedawnienia roszczenia.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając naruszenie art. 555 k.c. w zw. z art. 118 k.c. wobec błędnego przyjęcia, że dochodzone roszczenie jest przedawnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna między innymi zawierać wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

Skarga powoda wskazanych wymogów nie spełnia, a braki w tym zakresie nie podlegają uzupełnieniu (art. 424⁶ § 2 k.p.c. *a contrario*).

Powód postawił w skardze jeden zarzut, nie wskazując odrębnie przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (zob. np. postanowienie z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, i przywołane w nim orzecznictwo, a także postanowienie z 29 stycznia 2021 r., II CNP 18/20).

Zamiast wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem powód wniósł o orzeczenie, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa, co nie jest tożsame. Nadto nie podjęto próby wykazania, że wzruszenie wyroku nie było możliwe w drodze innych środków prawnych, a jedynie wskazano, że skarga była jedynym środkiem nadzwyczajnej ochrony prawnej „ze względu na brak podstaw formalno-prawnych”, co jest oczywiście niewystarczające (zob. postanowienie SN z 26 kwietnia 2021 r., II CNP 16/20).

Z tych przyczyn skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

[as]

